

JENNIFER FAWCETT

SCHODY
DO
TEMNOTY

CO SE SKRÝVÁ VE SKLEPĚ DOMU
UPROSTŘED HUSTÝCH LESŮ?

SCHODY DO TEMNOTY

Copyright © 2022 by Jennifer Fawcett

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Jiránková, 2023

Cover © Zhivko P. Petrov, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3283-8 (pdf)

SCHODY DO TEMNOTY

JENNIFER FAWCETT

přeložila Lucie Jiránková

FØBØS

Věnováno skutečné Abby,
ať už jsi kdekoli

Člověk nemusí být dŮm – aby měl své démony –

EMILY DICKINSON

PROLOG

JARO

Jedna z dívek se o tom domě dozvěděla jako první. Tak to bývalo vždycky; někdo ten příběh slyšel a řekl o něm ostatním. A tak se to tajemství předávalo dál, z dívky na dívku, z generace na generaci. Tahle dívka o něm slyšela mluvit mámu. Vyprávěla o něčem, co se na tom místě stalo ještě předtím, než se narodila, o něčem zlém. To tajné místo stále existovalo. Ukryté v lese čekalo, až ho někdo znovu objeví.

A tak jednoho jarního odpoledne vedla ona dívka své kamarádky zatáčkou, kde končilo pole a začínal les. Po chvíli zpomalila a začala hledat místo, kde byl plot seshora zaháknutý pouze za hřebíky. Dal se jednoduše stáhnout dolů a stejně jednoduše šel vchod i skrýt. Dívky schovaly svá kola těsně na kraji lesa a vydaly se po staré cestě. Neodbytný podrost je šlehal do nohou jako ostnaté chaluhy, ale ony pokračovaly v cestě stále hlouběji do lesa. „Proč by si tu někdo stavěl dům?“ „Jsi si jistá, že tohle je opravdu místo, o kterém mluvila?“ „Možná už ani nestojí.“ Žádná z nich nebyla ochotná přiznat, že by se nejraději otočila a že jakmile vstoupila do lesa, okamžitě pochopila, že tohle není místo pro ně. To už ale doklopýtaly na mýtinu. A na ní stál dům zvaný Oktan, osamocený a spící.

Dívky vešly dovnitř. Přece se nezastaví před vchodem.

Pod nohama jim křupaly rozbité lahve od piva, listy, zvířecí trus a povalující se odpadky, které se tam za ty desítky let nashromáždily. Všechno bylo pokryté šedou vrstvou prachu. Dívky se otráslý a měly nutkání obejmout se rukama, ale neudělaly

to. Obezřetně obešly dvě velké místnosti v přízemí. Pohledem přejely po zchátralých schodech vedoucích do patra. Pak se zahleděly na podivné dveře, které se zdály být příliš velké a místo ze dřeva byly kovové. „Tyhle musí vést do sklepa,“ řekly si. Zakroutily západkou, ale ta byla rozbitá. Dveře zůstaly pevně zavřené. Dívkám se v duchu ulevilo. Vydaly se proto zpátky do staré kuchyně, kde svou prohlídku započaly. Cestou odkopávaly odpadky a přemýšlely co dál.

Ale ta, která je do domu přivedla, se ke kovovým dveřím vrátila. Kdysi bývaly tmavě zelené, ale většinu jejich povrchu postupně pokryla rez a pomalu si hledala cestu skrz. Nic nezůstane skryto navždy, pomyslela si dívka. A pak si vzpomněla, jak zněl hlas její matky, když o tom domě mluvila. V dívce se opět probudil strach. Opodál zaslechla ostatní a chtěla se k nim přidat. Ale vtom se ozvalo cvaknutí a dveře se začaly otevírat. Dívku ovanul studený a navlhlý vzduch páchnoucí zeminou a hnilobou. Jdi pryč, pomyslela si, ostatní už odcházejí. Ale její nohy se ani nepohnuly. Dveře se pootevřely tak, že viděla až na vršek starých dřevěných schodů.

Chtěla se podívat.

Nechtěla se podívat.

Odvážila se podívat.

Viděla jen tmou, ale na nejnižším schodu spatřila... něco. Naklonila se dovnitř a shlédla dolů. Vytáhla telefon a posvětila do tmy, ale jen tím vytvořila další stíny, proto mobil zase vypnula. A právě v té milisekundě mezi světlem a tmou...

Pomoz mi.

Uslyšela ve své hlavě hlas, který ale nepatřil jí.

V tu chvíli na ni kamarádky zavolaly: „Jdeš?“ Už stály u dveří a opouštěly sevření domu, jako by se nic nedělo. Zůstala tu sama.

Pomoz mi odsud odejít.

Podařilo se jí odtrhnout a utéct za ostatními.

Dívky se rozběhly přes mýtinu. S přívalem adrenalinu a svobody byly teď radostí bez sebe. A jakmile zmizely v lese, dveře se zavřely. Ale dlouho zavřené nezůstanou. Dům byl vzhůru.

Však ona se vrátí. Vždycky se vracejí.

1

PODZIM

Vrátila jsem se.

Sedím v autě na téměř prázdném parkovišti před nemocnicí Milosrdných sester. Slunce už dávno začalo zapadat za vrcholky Adirondackských hor a poslední sluneční paprsky mizí na západě kdesi za mémi zády. Motor auta s cvakáním vychládá, jak se kovu navrácí normální teplota.

V téhle nemocnici jsem byla už dvakrát: poprvé, když mi bylo osm a přišla jsem se rozloučit s mámou, a naposledy, když mi bylo čtrnáct a zrovna sem přivezli moji nejlepší kamarádku, Abby, naprosto paralyzovanou strachem. A teď je tu znovu a já opět s ní.

Ještě se mi nechce vystupovat. To by totiž znamenalo návrat do reality. Potřebuju ještě chvíli zůstat v bublině, ve které jsem sem přijela. V té samé bublině, do níž jsem se uzavřela před dvanácti hodinami, když jsem zavěsila zámek na dveře skladové kóje, v níž jsem nechala celý svůj život – který mi Josh nechal – a odjela na východ. Ještě než jsem ty dveře zabouchla, tak jsem se na tu hromadu krabic a nesourodého nábytku zadívala. Nic z toho jsem nepoznávala. Tohle je opravdu všechno, co mám? Vždyť se to sotva vejde do kóje o velikosti 3×5 metrů kdesi na okraji Chicaga. Když jsem pak v Indianě zastavila, abych nabrala benzín, zmačkala jsem papírek s kódem od zámku a zahodila ho.

Clare, píše ti z Abbyina mailu. Doufám, že tuhle adresu ještě stále používáš...

Před třemi dny mě probudil e-mail od paní Lindsayové.

Abby se vrátila do toho opuštěného domu v Sumner's Mills.

Když jsem začínala s Joshem chodit, nemívala jsem přes noc zapnutý telefon. Nenechávala jsem ho ani na tichý režim, rovnou jsem ho vypínala. Ale i když mi teď chodí většinou jen spamy, mám díky těmto nočním zprávám aspoň pocit, že jsem stále naživu.

Předávkování... pokus o sebevraždu... poranění mozku... kóma.

Jakmile otevřu dveře od auta, vkrade se dovnitř noc a vyžene zbytky mého starého života, života v Chicagu, života někoho, kdo zanechal sever státu New York daleko za sebou. Už se tam nechci vracet, tím jsem si jistá, ale tady být také nechci. Nezůstanu tu. Nemám k tomu nejmenší důvod. Vrátila jsem se, abych pomohla své dávné kamarádce, a pak odjedu někam jinam, kamkoli. Tohle jsem si říkala od chvíle, co jsem se rozhodla vrátit do Sumner's Mills – místa, kde jsem vyrůstala a kde stojí i Oktanon.

V létě roku 1998, těsně před tím, než jsme nastoupily na střední, jsem se spolu se třemi nejlepšími kamarádkami, Monicou, Lori a Abby, vydala do opuštěného domu. Měl tvar osmiúhelníku a nikdo v něm nebydlel už od šedesátých let, kdy v něm muž zabil svou rodinu. Dům se nacházel několik kilometrů od Sumner's Mills, vesnice, v níž jsme vyrostly. Od silnice ho dělily stromy, takže pokud člověk nevěděl, kde ho přesně hledat, nenašel ho. Ale v každé generaci se našlo několik dětí, které se o něm dozvěděly, a ty se pak navzájem vyhecovaly k tomu, aby dům navštívily. Nepozornost a nedbalost mohou mít nedozírné následky. Kdybychom do toho domu vstoupily jen jednou, všechno by bylo v pořádku. Ale my se tam té noci s Abby vrátily a ona se vydala do sklepa sama. Znovu. A nikdy se už tak úplně nevrátila.

A teď tam šla zase.

Lékaři ji uvedli do umělého spánku, aby zmírnili otok mozku, který nastal v důsledku léze. Byla téměř v bezvědomí, když ji odtamtud vynesli, ale řekla své jméno.

Na ten e-mail jsem Abbyně mámě neodepsala. Neslíbila jsem jí, že přijedu, ale udělala jsem to. Přijela jsem okamžitě, protože jsem věděla, proč Abby pronesla moje jméno.

Naposledy se nadechnu zatuchlého vzduchu v autě, zatáhnou za kliku a zprudka otevřou dveře. Chladný noční vzduch mě probudí z letargie. Potřebuju jen přejít ulici, vejít do jejího pokoje a zase odejít. To zvládnou.

Sklo nemocničních dveří září posledními oranžovými paprsky zapadajícího slunce. Část oblohy se zbarvila do temně modré, jak už tomu bývá u brzkých podzimních večerů, kdy se pokaždé z minuty na minutu setmí. Od těch skleněných dveří mě dělí asi šest metrů, když se najednou otevrou a vyběhne z nich malá dívka. Je jí asi šest, zcuhané blondaté vlasy jí padají do obličeje. Na sobě má rozepnutý kabát, který za ní poletuje stejně jako zelená šála, která jí vykukuje z rukávu – vypadá jako divoké ptáče, naplněné radostí z nečekané svobody. Jde mi přímo naproti a po chvíli ze dveří vyjde i její matka. Dívka se zastaví na okraji chodníku. Žena si stoupne vedle ní, rozhlédne se na obě strany a automaticky vezme holčičku za ruku.

Nepatrné gesto. Ale znamená mnohem víc.

Zastavím se.

Moje svaly, dech i srdce se zastaví taky.

A ne a ne se opět dát do pohybu.

A najednou mi plíce a hrdlo zaplaví bolest. Jde ale jen o fantomovou bolest, pouhé vzpomínky na ni, přesvědčuji se v duchu. Už je to pět měsíců. Jak dlouho to ještě bude bolet?

Když se konečně dokáží zase pohnout, dívka i její matka jsou už dávno pryč. Otočím se a zamírím zpátky k autu. Teď za Abby jít dovnitř nemůžu.

Abby tě potřebuje, Clare. Vrať se a probud' ji.

To, co se jí stalo, je moje chyba. A to, co se stalo mně, je zase chyba její. Nemá to sice logiku, ale s tímhle nemá logika nic společného. Jsme spolu s Abigail Lindseyovou vnitřně propojené

a já nevím, jestli můj příjezd to pouto jen upevní, nebo ho konečně navždy zpřetrhá.

Nastartuju a najedu na silnici číslo 5. Mohla bych jet po dálnici a druhým výjezdem sjet do Sumner's Mills, já ale nikam nespěchám. Tahle cesta vede podél řeky. Silnice se klikatí v blízkosti stromů, skály se tyčí až k nebi – i když tu nechci být, důvěrně známou krajinu svého dětství poznám okamžitě. Pod širým nebem Středozápadu jsem se nikdy necítila příjemně.

Cestou do rodného města mívám zabedněné výlohy bývalého obchodu s kovy a mazivy. Otevřeli ho v době největšího rozmachu na začátku 20. století a i přes všechny žaloby a obvinění se udržel v chodu až do poloviny osmdesátých let. Když nakonec zavřeli, málem s sebou stáhli celé město. Nejdříve skončil obchod s elektrotechnikou a dámským oblečením na státní silnici, několik let po nich zavřela i pekárna a železářství. Když jsem byla malá, myslela jsem si, že zabedněné výlohy jsou něco normálního. Staré cihlové tovární budovy se teď pomalu naklání, a až se jednoho dne zřítí, spadnou do řeky, nad kterou se momentálně tyčí. Když se v *New York Times* píše o idylickém venkovském kouzlu malých městeček na severu státu a jejich pivovarech a farmářských trzích, tak rozhodně nemají na mysli Sumner's Mills. Největší slávu zažilo město tehdy, když se tu na začátku tisíciletí natáčel nízkorozpočtový horor. Z něj se pak stala kultovní klasika, z čehož byl Josh coby milovník všech béčkových filmů naprosto nadšený. Pak se ale zeptal mého táty, jaké to bylo, když do Sumner's Mills zavítali lidé z Hollywoodu, a se zklamáním se dozvěděl jen to, že herci a celý štáb ve vesnici trávili co nejméně času a dávali přednost méně autentickým,

zato ale pohodlnějším turistickým městečkům dále na jih. Přes to všechno do města občas přijde nějaký developer a všichni mluví o tom, že by se z továrních budov mohly stát byty, umělecká studia nebo luxusní letoviska. Nikdy k tomu ale nedojde. Stačí se totiž jen trochu zajímat o historii města, výskyt rakoviny a vrozených vad nebo o žaloby ze strany ekologů a developerů zase odejdou. Sumner's Mills nemá rádo cizince a vždycky tomu tak bylo. Pokud se sem člověk odváží přijet a zůstat tu, něco ho to bude stát.

Projedu vesnicí až na její konec a pak pokračuji ještě půldruhého kilometru po klikaté silnici k domu, kde jsem vyrůstala. Táta se minulé léto odstěhoval. Mluvil o tom sice už dlouho, ale stejně mě o Vánocích překvapilo, když mi oznámil, že se stěhuje do Jižní Karolíny. Tehdy jsem ho viděla naposledy. Stál na příjezdové cestě, zatímco Josh se pokoušel napotřetí přeskládat věci v autě. Pevně totiž věřil tomu, že do hatchbacku se vejde naprosto cokoli, jen je třeba to tam dobře poskládat. Při každé návštěvě trval táta na tom, abych si s sebou vzala nějakou vzpomínku na dětství, krabici s nádobím nebo věcmi do kuchyně. Když mi řekl, že se stěhuje, konečně jsem pochopila proč. Postupně se mě snažil od toho domu odpoutat. Nemělo mě to nijak překvapit, přesto mě jeho rozhodnutí v první chvíli naštvalo. Samozřejmě jsem věděla, že se chovám dětinsky. Já tu bydlet nechtěla a nebylo ode mě fér očekávat, že on to chtít bude, ale říct jsem to nedokázala.

„Už tu není, beruško.“ Nic víc nepověděl. O mámě jsem nemluvila. Neřekla jsem o ní ani slovo, ale on tomu rozuměl. „S Joshem máte teď vlastní domov,“ řekl a kývl směrem k Joshovi a našemu přeplněnému autu. „Ale neprodám ho, dokud na to nebudeš připravená.“ A tak to také bylo. Dům tu teď stál prázdný a čekal na své majitele.

Nakloním se, abych mohla prohledat přihrádku u spolujezdce. Klíč od domu byl stále tam, kam jsem ho dala před všemi těmi měsíci, když jsme se s Joshem vraceli do Chicaga a neměli jsme

ani tušení, co se stane. Táta stál na příjezdové cestě a pozoroval, jak odjíždíme, dokud jsme nezmizeli za zatačkou. A pak jsem si ho představovala, jak v tom prázdném domě zapíná konvici na čaj. Táta si pořád vaří čaj a šourá se v ušmudlaném svetru po kuchyni. S tichou pravidelností. Nedokážu si ho představit jinak. Úplně slyším Joshe, jak mi říká: „Trauma z dětství může vést k nereálné touze chtít si něco udržet. Nemůžeš si to vyčítat.“ Pokouším se jeho hlas vytěsnit. Josh už tu není. To je taky moje chyba. Možná si přece jen neumím lidi tak dobře udržet. Možná je spíš nechávám proklouzávat mezi prsty.

Popaměti procházím místnostmi a rozsvěcuji všechna světla. Vyjdu zadními dveřmi a zahledím se do zahrady. Stavba za mnou působí jako maják. Rodiče tenhle dům koupili krátce po svatbě, když žili v „domovní chudobě“, jak říkával táta. Uvnitř to byla ruina, takže ho pořídili zalevno. Pak téměř ve všech místnostech vytrhali dřevěné obložení, na podlahy položili huňaté koberce a z ruiny udělali domov. Máma zasadila záhony plné květin, ale její největší chloubou se schovávala vzadu na zahradě, kde pěstovala levanduli. Měla v plánu uvést na trh řadu organických čistících prostředků dávno předtím, než se dostaly do módy, a několik let se snažila prodávat na místních farmářských trzích hrudkovitá domácí mýdla. Tátova zeleninová zahrádka stála hned za máminou levandulí. Oproti mámině divokým keřům plných voňavých zázraků čísel z jeho pravidelných řádků tichý pořádek. Moje nejranější vzpomínky jsou s těmito zahrádkami pevně spjaté: v pozadí se ozývaly hlasy z místní rádiové stanice, obloha nade mnou se letním stmíváním barvila do nachova, máma klečela na zemi a ryla v zemi a já vedle ní – špinavá, ale šťastná. Možná z toho neustálého hrabání v otrávené hlíně byla pak tolik nemocná. Tátovi jsem to nikdy neřekla, ani v těch nejvyhrocenějších momentech, protože jsem věděla, jak moc by mu to ublížilo. To on se zamiloval do skal, lesů a drsnosti severního New Yorku. To on mámu přesvědčil, aby se sem nastěhovali a žili svůj sen o poklidném životě, o domácí zelenině, květinách

a medu. A mámu ten sen naplno pohltil. Přivedl ji sem on, ale onemocněla ona. Myslím, že ani táta sám si to nikdy neodpustil.

Po mámině smrti si táta levandulového záhonku vůbec nevšímal, ale on i přesto každý rok kvetl a rozpínal se. Když vítr zafoukal tím správným směrem, cítila jsem levanduli až do svého pokoje. Asi bych tu vůni měla nenávidět, ale není to tak – nedokážu to. V té vůni cítím ji samotnou. Každé jaro mluvil táta o tom, jak ty rostliny vytrhá a znovu vyseje trávnik, ale nikdy to neudělal. Stejně tak je mi jasné, že ten dům nikdy neprodá. Ne dokud na to nebudu připravená.

A já ještě připravená nejsem.

Ale být tu také nechci. Jen jsem se tu zastavila na cestě k... něčemu jinému. O svých dalších plánech jsem ještě nepřemýšlela. E-mail od paní Lindsayové mě pouze nasměroval: přijed sem, udělej tohle. A tak jsem tady. Zbytek zkusím vymyslet zítra.

Jsem celá ztuhlá a unavená z cesty, panika z nemocnice na mě navíc také zanechala stopy. V domě není internet ani televize, které by mě rozptýlily, takže hodím tašku na pohovku, vytáhnu z ní sportovní oblečení a jdu si zaběhat. Tohle je ten nejlepší – nebo vlastně jediný – způsob, jak si spolehlivě vyčistit hlavu. Už je tma, ale to mi nevadí. V posledních měsících jsem si zvykla běhat pozdě v noci, zatáčela jsem do ulic, ve kterých jsem neměla co dělat, muziku jsem měla ve sluchátkách tak nahlas, abych nemohla vnímat nic okolo sebe. Běžím až do bolesti, a teprve ve chvíli, kdy mě kvůli kyselině mléčné ve svalech začnou pálit stehna, se otočím a vracím se domů.

Ze zvyku zamířím zpět do Sumner's Mills. V centru, v místě, kde Státní ulice křížuje hlavní třídu, zabočím doprava a pokračuji na sever pryč z města. Minu naši bývalou školu. Cesta se pak rozděluje a já uhnu doprava. Zanedlouho začne být rytmus mých nohou na prašné krajnici, nádechy a výdechy pravidelné – konečně už na nic nemyslím, jenom dýchám a pohybuji se vpřed. Okolí vnímám jen natolik, abych uhnula do příkopu, když se kolem prožene auto. Pak náhle zastavím a uvědomím

si dvě věci: zaprvé si už nejsem úplně jistá, kde jsem, a taky to, že jsem až do poslední špatné zatáčky běžela směrem k Oktagonu – alespoň tedy tam, kde se domnívám, že stojí.

Abby se vrátila do toho opuštěného domu v Sumner's Mills. Naposledy ji viděli před třemi dny ve městečku v obchodě. Policie si myslí, že v tom domě byla celou tu dobu.

Tři dny v Oktagonu. Co jsi tam sakra dělala, Abby? Srdce mi buší až v krku. Venku je chladno, a jak tu tak stojím na kraji prázdné silnice, vznášejí se kolem mě obláčky vydechovaného vzduchu. Cesta je tu dlážděná, ale přísahala bych, že tu dříve býval jen štěrk. A mýjela jsem domy, které tu za mého dětství také rozhodně nestály. Nemám vůbec tušení, kde jsem, zato ale vím, že se nacházím blízko toho domu, sotva pár kilometrů. Najednou si připadám nechráněná a příliš na očích.

Otočím se a rozběhnu se zpátky do městečka. Všude je tma až na několik pouličních lamp a světel benzínové pumpy, která slouží také jako obchod se smíšeným zbožím a v létě i jako prodejna zmrzliny. Tady Abby zastavila.

Za pultem sedí žena. Nad ní hraje tiše televize, a když vejdu dovnitř, jen mě přelétne pohledem. Musím vypadat podivně – tváře zrůžovělé během, vlasy rozčuchané a culík nakřivo. Rychle zmizím na záchod a postříkám si obličej trochou vody.

Co to sakra děláš? Oprýskané zrcadlo přede mnou se zarosí mým těžkým oddychováním a z odrazu mé tváře se stane jen skvrna.

Dlouho si pak prohlížím zboží v obchodě a přitom sbírám odvahu zeptat se prodavačky na ten dům. Na Abby a na to, co se tady nedávno stalo. Bydlela jsem tu ještě čtyři roky po tom, co jsme šly do Oktagonu, a jeho přítomnost mě tehdy nijak nevyváděla z míry. *Protože jsi to vědomě vytěsnila*, říká hlas v mé hlavě. A povedlo se mi to. Kdyby mi nepřišel mail od paní Lindsayové, myslela bych si, že jsme si ten dům jako děti vysnily.

Tak dlouho zírám na skrovný výběr cereálií, až mě prodavačka začne pozorovat.

„Hledáte něco konkrétního?“ zeptá se. Její hlas zní drsně a hluboce jako hlas celoživotního kuřáka.

Popadnu jednu krabici cereálií a několik plechovek polévky, vložím je do košíku a donesu k pokladně. Nikdo jiný tu není, ale nechci svou otázku volat přes celý obchod.

„Zajímalo by mě, jestli nevíte o jednom starém domě tady v okolí. Má tvar osmiúhelníku.“

Chvilí se na mě dívá a já nedokážu z její tváře vyčíst, co si myslí. Pak začne z mého košíku vyndávat zboží a markovat ho. „Vy jste tady nová?“

„Vyrostla jsem tu, ale teď už tu nebydlím.“

Mírně přikývne. „Tak jako řada lidí.“ Pokladna pravidelně pípá. Chystám se svou otázku zopakovat, když se mě zeptá: „Proč se na to místo ptáte?“

„Takže o něm víte?“

Pokrčí rameny. Nedokážu odhadnout, jestli je to z lhostejnosti, nebo zdrženlivosti.

„Viděla jste ten dům někdy?“

Zasměje se. „Nemá smysl se k tomu starému domu přibližovat.“ Naskládá mi do tašky poslední zboží a zase si sedne na vybledlou plastovou židli, která ji moc dlouho neudrží. Opět se začte do knížky a mě okatě ignoruje. Na polici za ní stojí seřazené figurky trollů. Některé jsou otočené obličejem dopředu a dívají se na vás širokýma malovanými očima, jiné stojí náhodně naproti sobě, jako by se spolu bavily. Jedna z nich, stojící přímo uprostřed, má dvě hlavy.

Prodavačka zvedne oči od knížky a všimne si, kam míří můj pohled. „Ty nejsou na prodej.“

Přikývnu. Pod nimi je ručně psaná cedulka, na které to stojí jasně. „Já jen že moje kamarádka do toho domu šla a –“ A co? Něco se pokazilo? To se pokazilo už před lety; alespoň jsem si to myslela. Vlastně si tím nejsem jistá. „A prý se nejdřív zastavila tady. Ptala se na cestu. Tak před týdnem, možná deseti dny. Jen se snažím zjistit, co se tehdy stalo.“

Slyším se, jak to říkám. Snažím se snad přijít na to, co se stalo? *Nepleť se do toho*. Ale místo, abych popadla nákup a odešla, nejsem schopná se pohnout. Najednou mi přijde důležité – dokonce nezbytné –, abych vystopovala Abbyiny poslední kroky. Víím, kde skončila, ale neznám cestu, která ji tam dovedla.

Prodavačka se na mě podívá a je na ní vidět, že zvažuje, jestli mi má něco říct nebo ne. A pak povídá: „Moc jsme si toho neřekly.“

Celou dobu jsem zadržovala dech a teď pomalu vydechnu. „Ale pamatujete si ji, že ano? To vy jste s ní mluvila?“

„Řekla jsem jí, že ten dům už dávno nestojí.“

„Vážně? Ale vždyť –“

„Nevypadala jako někdo, kdo by měl na taková místa chodit. Když jsem jí to řekla, vypadala opravdu rozrušená. Řekla mi, že se mýlím. Tak jsem jí odpověděla: ‚Když jste si tak jistá, že ten dům stále stojí, tak na co ode mě potřebujete znát cestu?‘“

„Co vám na to řekla?“

Přimhouří oči, pak ale znovu vstane a nahne se přes pult směrem ke mně. „A vy jste kdo? Rodinná přítelkyně?“

„Bývaly jsme nejlepší kamarádky.“

Z jejího výrazu je jasné, že ji to nijak nezaujalo.

„Tedy kdysi, jako děti. Vyrostly jsme tu, ale změnilo se to tady. Některé cesty jsou jiné, než jak si je pamatují.“

„Řekla jsem jí, kde to zhruba je,“ odpověděla po chvilce, „aby se uklidnila.“

„Ptala se ještě na něco? Nebo řekla cokoli dalšího?“

Prodavačka se podívá na svou knihu a s povzdechem ji zavře. „Natankovala, koupila si kolu a zeptala se na cestu k tomu domu. Jak jsem říkala, moc jsme si toho nepověděly.“

Mám pocit, že bych se měla ptát dál, ale netuším na co. Z Buffala jsou to do Sumner's Mills čtyři hodiny. Abby sem přijede a stejně jako já zjistí, že už ten dům nedokáže najít. Zastaví na benzínce a dá se do řeči s touhle prodavačkou. Koupí si kolu, aby měla důvod s ní mluvit. Pořád mám před očima

zprávu od její matky: *Tři dny. Policie si myslí, že v tom domě byla celou tu dobu.*

„Co kdybyste mi zase řekla něco vy, když jste její kamarádka?“ odpověděla prodavačka. Nedokážu odhadnout, jestli se snaží být milá, nebo mě provokuje, ale vypadá to, že si nastalou situaci užívá. „Pročpak natankovala plnou nádrž, když se chystala ujet jen pár kilometrů a auto nechala stát na kraji silnice?“ Dojde mi dech. „Nevypadala jako někdo, kdo utrácí peníze, když nemusí.“

„Jak to myslíte?“

„Protože žádná neměla. Platila v hotovosti, ale neměla dost, takže musela jídlo vrátit. Poradila jsem jí, ať si vezme kolu. Vypadala, že ji potřebuje.“

Netuším, kolik toho ví o tom, co se stalo. Něco vědět ale musí, protože ji vyslýchala policie. „Řekla jste policii o tom benzínu?“

„Říkali, že to nic neznamena. Bylo celkem jasné, proč do toho domu šla. Mám bratrance policistu. Byl jedním z těch, kdo ji našli. Říkal mi, že měla v ruce prázdnou lahvičku od léků.“ U poslední informace přimhouří oči, jako by mě vyzývala, ať se s ní začnu hádat, nebo mi dávala najevo, co si myslí o lidech, kteří se rozhodnou se předávkovat. Nebyla jsem si jistá, co z toho je pravděpodobnější.

„A řekl vám bratranec, kde ji našli? V tom domě, myslím.“

Vypadá, jako by se rozhodovala, zda mi to řekne. Jako by uvažovala, jestli už jsem si tuhle informaci zasloužila. Ale Oktan a co se tam přihodilo, to je moje – moje a Abbyino – a ona nemá právo být toho součástí. „Tak jinak,“ řeknu hlubokým hlasem, „byla ve sklepe? Řekl vám alespoň tohle?“

Zalapá po dechu. „Jak to víte?“

Do obchodu vejde starší muž, podívá se na mě jako na převandrovalce a pak kývne na prodavačku. Obě čekáme, až odejde na druhý konec obchodu.

„Jenom jsem si tak tipla,“ odpovím, protože jí nehodlám říkat pravý důvod. Bylo mi to jasné od chvíle, co jsem se dozvěděla, že se tam Abby vrátila. Úplně ji vidím, jak jsme ji našly poprvé,

ležící na zemi a stočenou do klubíčka. Úplně detailně už si na to nevzpomínám, ale tenhle pohled se mi vryl do paměti.

Prodavačka se znovu posadí a vezme do ruky knihu. Rozhovor je zjevně u konce. Jsem už na cestě ze dveří, když znovu promluví: „Je to soukromý pozemek. Kdyby vás náhodou napadlo tam jít taky.“

Chvíli to vypadá, že se chystá říct něco jiného, ale pak jen pokrčí rameny a prohlásí: „Až si příště půjdete zaběhat, vezměte si s sebou baterku. Určitě nechcete, aby si vás někdo spletl se zvěří.“

Sklouznu pohledem ke své ošoupané modré běžecké bundě. Mohla bych jí ukázat reflexní proužek na zádech, ale nemám zrovna pocit, že by mi to říkala, protože se o mě opravdu bojí. Jen mi chce dát najevo, že moje chování se sem nehodí. Že *já* se sem nehodím. „Díky za radu,“ odpovím. Když za sebou zavírám, zvonek na dveřích zazvoní.

Zpátky do tátova domu jdu v úplné tmě a igelitová taška s jídlem mi naráží do nohy. Nemůžu přestat myslet na tu plnou nádrž benzínu. Plnou nádrž a snahu koupit si jídlo. To by přece nedělal člověk, který se chystá zabít. Ale pokud Abby nešla do toho sklepa spolykat prášky, co jiného měla v plánu?

Ležím na gauči a snažím se přimět se, abych si udělala některou z polévek, které jsem si koupila, když v tom mi na mobil přijde facebooková zpráva od Lori.

Prý jsi zpátky ve městě. Nechceš si popovídat? A její telefonní číslo.

Nejprve se rozhodnu zprávu ignorovat. S Lori jsme se sice před několika lety spojily přes Facebook, ale maximálně jsme si popřály k narozeninám, víc jsme spolu nekomunikovaly. Když jsem během těch let párkrát přijela domů za tátou, nikdy jsem tam nezůstala tak dlouho, abych se s ní viděla. Aspoň jsem si to tak vždycky sama pro sebe odůvodňovala. Normálně bych mobil odložila na konferenční stůl a dál zírala do stropu. Už je přece skoro deset večer. Místo toho ale odpovím:

Teď jsem dorazila. Byla to dlouhá cesta.

Jako odpověď mi od ní přijde obrázek brečícího dítěte, což mám být asi já. Vzápětí mě pozve k sobě domů na skleničku a pošle mi adresu. K mému překvapení se na ni začnu těšit. Mozek mi běží na plné obrátky, a přestože jsem unavená, určitě bych stejně ještě dlouho neusnula.

Když jsme chodily na základní školu, Lori, Monica, Abby a já jsme byly nerozlučná čtyřka, i když ve skutečnosti jsme tvořily spíš dvě dvojice: Abby a já jsme dělaly to, co Lori s Monicou. Nitky, které nás držely pohromadě, byly tenké jako pavoučí vlákno. Na začátku to ale tak nebylo. Ještě mám někde fotku s Lori, která měla nohy do X, a všechny se na ní usmíváme do kamery. Je z konce školky. Každá držíme v jedné ruce kornout tající zmrzliny a v druhé podomácku vyrobený

diplom se zářivě zlatou hvězdou. Potkaly jsme se, když jsme poprvé opustily pohodlí našich dětských světů a osamocené nastoupily do žlutého školního autobusu. Lori byla vždy ta vyšší a silnější, vlasy měla permanentně sepnuté v culíku a s vrozenou tvrdohlavostí si vždy šla za svým cílem. V mých očích byla neohrožená.

O několik let později nastoupila do naší školy Monica a z naší pohodové dvojky se stala poněkud křehčí trojice. Monica si už v osmi letech uvědomovala důležitost publika a vždy se oblékala, mluvila a chovala tak, aby to mělo co největší efekt. Toho roku mi umřela máma a Lori s Monicou na mě po návratu do školy poctivě dohlížely, dělily se se mnou o nejlepší kousky oběda a odrážely neurvalou zvědavost spolužáků. Lořin neohrabaný soucit byl upřímný, ale ten Moničin se proměnil ve vztek v okamžiku, jakmile přestalo mít váhu, že je nejlepší kamarádka nej-smutnější holky na škole. Následující září nastoupila k nám do školy Abby a naše vztahy se opět proměnily. Abby byla mladší a menší než my všechny, protože přeskočila ročník. Sedly jsme si jako opačné strany magnetů.

Naše přátelství bylo pohodové do chvíle, kdy se všechno změnilo. Za trhlinu v našem přátelství nemůžu vinit Oktagon, protože ta už tam byla, když jsme do domu vstupovaly. A at se Abby stalo cokoli, že skončila následkem toho v kómatu v nemocnici, stalo se to proto, že ji v tom domě nechránila její nejlepší kamarádka.

Nedávno jsem sice viděla na internetu Lořiny fotky, ale kdykoli si na ni vzpomenu, vždycky se mi v hlavě vybaví ta čtrnáctiletá dívka. Jakmile ale otevře dveře, ta vidina se rozplyne. Je trošičku víc při těle, vlasy má prakticky ostříhané nakrátko a na obličejí jí přibýlo trochu vrásek, ale hned jak se usměje, vidím v ní dívku, kterou jsem znávala. Ona to má se mnou nejspíš podobně. Pokouším se vybat si, jak jsem vypadala ve čtrnácti: krivky

jsem měla spíše díky posledním zbytkům baculatosti než díky pubertě, vlasy neustále sepnuté v culíku a na obličejí zvláštní kombinace spálené a pihovaté kůže. Na naše shledání jsem si natáhla staré džíny a obří mikinu a najednou jsem si přála, abych si bývala dala větší práci vypadat dospěle.

„Pojď dál. A omluv ten nepořádek,“ povídá mi Lori. Odkopne z cesty pískajícího robota a rozejde se do prozářené kuchyně v zadní části domu. „Nezouvej se,“ křikne na mě přes rameno, „při třech dětech a dvou psech je to v botách bezpečnější.“

V kuchyni mi pokyne k prázdné židli a ze stolu odhrne změt pracovních listů z matematiky a kostiček lega. „Dáš si pivo?“

„Radši ne,“ odmítnu. „Ale možná čaj.“

Nakrčí nos. „Čaj nemám, ale můžu ti udělat instantní kafe.“

„Tak to si dám to pivo.“

„Dobrá volba.“ Zakření se a vytáhne z ledničky dvě lahve piva a tu, kterou držela v ruce, odloží do dřezu. „Matt, můj manžel, jezdí s kamiónem. Pije ty instantní sračky po litrech. Prý ho tak kofein nabudí rychleji než u normálního kafe. Já ale nesnáším obojí.“

„To musí být často pryč,“ odpovím.

„Teď má takový rozvrh, že je doma jen pět dní v měsíci.“ Pokrčí rameny. „Už jsem si celkem zvykla, že jsem tu s dětmi sama. Máme svůj režim. Když se vrátí domů, tak o sebe pořádk jenom zakopáváme, věříš tomu? Pár dní nám trvá, než si na sebe zvykneme, a hned nato zase odjede. Chce si založit vlastní dopravní společnost a prodat farmu.“

„Vy byste to tady prodali?“

„Farmařením si žádné peníze nevyděláš. Pokud se opravdu pustíš do podnikání, budeme ty peníze potřebovat. Uvidíme. Pro děti by bylo lepší, kdyby jim byl nablízku.“

„Ale tvoje rodina tu žije odjakživa, ne?“

„Jenom asi sto let. To není odjakživa.“ Znovu pokrčí rameny. „Byla bych ráda, kdybych už nemusela řešit ten zatracený Oktan, to mi můžeš věřit.“

Nevěděla jsem, jak tohle téma otevřít, takže se mi ulevilo, že to za mě udělala sama. „Stojí támhle, vidíš?“ Ukážu někam přes ulici směrem k farmě. To Lori nás původně dovedla do Oktagonu a řekla nám o vraždách, které se tam kdysi odehrály. Ten dům se skrýval na kousku hustého lesa, který se táhl podél vzdálených polí jejich rodinné farmy.

„Přímou cestou přes pole je to asi půldruhého kilometru, ale po silnici to budou spíš tři,“ řekne. „Většinu času si na ten dům popravdě ani nevzpomenu.“

„Cesty se tu změnily,“ odvětim. „Snažila jsem se k němu najít cestu z městečka.“

„Proč?“ Přimhouří oči. „Nechystáš se tam jít taky, že ne?“

Zasměju se, ale ona se ke mně nepřidá.

„Vrátila ses kvůli Abby?“

Přikývnu. Cestou sem jsem si nebyla jistá, jestli chci s Lori mluvit o Abby nebo tlachat o spolužácích, jejichž jména si nepamatuji a na jejichž příbězích mi nezáleží, ale přitom budu předstírat, že tomu tak není. Už když jsem byla malá, věděla jsem, že chci ze Sumner's Mills odejít, jak to jen půjde. Ale jak tak teď sedím u Lori v kuchyni – zavalená kopou hraček a zbytků večeře a s hromadou rodinných fotek na stěnách – a vidím, jak si je naprosto jistá, kým je, nutí mě to přemítat, jaké by to mohlo být, kdybych tehdy tak rychle neutekla. A před pár dny jsem to udělala znovu – nechala jsem svůj život v Chicagu za sebou, protože mě tam ani deset let vzpomínek nedokázalo udržet.

Lori mě pozoruje. „Je to divné, být zase zpátky?“

„Jiné. Táta už tu nebydlí, ale náš dům stále stojí. Připadám si jako duch, co straší v domě, který už není můj.“

„Od té nehody jsem s Lindsayovými pravidelně v kontaktu. Proto jsem taky věděla, že bys mohla být zpátky ve městě. Do-razila jsi rychle.“ Lori si nikdy nepotrpěla na zdvořilé tlachání.

Pokrčím rameny. „Znělo to důležitě.“

„Jak ses o tom dozvěděla?“ zeptala se.

„To její máma. Poprosila mě, abych přijela.“

„Takže jsi prostě všeho nechala...?“

„Nebylo moc čeho nechat.“

„Aha.“ Napije se piva.

V nastalém tichu jsem si uvědomila, že jsem vlastně s nikým nemluvila o tom, co se poslední měsíce dělo. S Joshem jsme měli přátele, ale byly to partnerské páry, a když jsme se rozešli, odešly s ním. Vlastně to ale není úplně pravda. Řekla jsem jim, ať se přátelí odteď s ním. Člověk sám sebe trestá mnohem jednodušeji, když se s nikým nebaví, když si žije měsíce ve své vlastní hlavě. Už jen pouhá myšlenka, že bych o tom teď začala mluvit, mne vyděsila. Je to moc patetické. Místo toho se proto zeptám: „Jak se má Monica? Jste v kontaktu?“

„Mám ji v přátelích na Facebooku,“ odpoví. „Žije v Brooklynu nebo možná v Queensu. Už si nevzpomínám. Mattova rodina žije v New Yorku, takže tam párkrát do roka jezdíme. Pokaždé si říkám: ‚Měla bych se sejít s Monicou.‘, ale pak... Vždyť to znáš.“

„Jasně,“ odpovím. Možná tím mířím na mě.

„Není to jednoduché, když tam jsi na návštěvě u rodiny,“ vysvětluje.

„Má děti?“

Lori se na chvíli zamyslí a pak řekne: „Jo, dvě. Holky, aspoň myslím.“ Oklepe se. „Jen si to představ, dvě další Monicy.“

Nedokážu odhadnout, jestli si dělá srandu, nebo ne.

„S Abby jsi zůstala v kontaktu, že?“

„Ani ne,“ odpovím. „Několikrát jsme si během těch let napsaly, ale nic velkého. A ty?“

„Poprvé jsem o ní něco slyšela, až když mi u dveří zazvonila policie. Šla se tam vážně zabít? Říkala jsem si, no do prdele, to se nemohla předávkovat někde v Buffalu? Promiň, tohle asi není ta ‚nejlepší‘ reakce, ale... jako vážně?“

„Třeba nechtěla, aby ji někdo našel,“ řeknu, ale hned vzápětí si vzpomenu na ty e-maily.

Pět e-mailů o jednom řádku, které pokaždé dorazily uprostřed noci. Pět zpráv od Abby, po kterých jsem začala všechno

ztrácet. Ale možná nebyly ony tím katalyzátorem; možná to všechno začalo tady, před všemi těmi lety, když jsme byly ještě děti. Zkroučí se mi žaludek a nevím, jestli je to hladý, nebo něčím jiným. Když se rukou dotknu břicha, Lori si toho všimne a vypadá to, že se chce zeptat, ale neudělá to.

„No, mám pocit, že to bylo osobní,“ odpoví Lori. „Věděla, že ten dům stojí v podstatě na našem pozemku.“

„Co říkala policie?“

„Chtěli vědět, jestli ji znám a jestli jsme byly v kontaktu. A to jsme nebyly.“

„Nic víc?“

„Ptali se, jestli tam s ní byl ještě někdo nebo jestli vím o někom, kdo tam někdy šel.“

„Proč se ptali na tohle?“

„Nejdřív mi to nechtěli říct, ale s manželkami dvou těch strážníků jsme společně v hokejovém oddíle, takže jsem na ně trochu, však víš co, kamarádsky zatlačila. Chci říct, že když tu prakticky žiju sama se třemi dětmi, tak mám právo to vědět.“

„Tak co ti tedy řekli?“

„Víš, že ji našli ve sklepe, že jo?“

Přikývnu.

„Pamatuješ si na ty dveře do sklepa?“ Zavřu oči a zkusím si je vybavit, ale vidím jen tmu. Zavrtím hlavou. Lori se na mě zvláště zadívá. „Jak si je nemůžeš pamatovat? Po tom všem...?“

„Promiň, už je to dávno.“ Z tehdejší návštěvy toho domu se mi vybavují jen záblesky. V jednom z nich vidím nás čtyři a v druhém vzpomínky z noci, ale jsou to pouhé útržky. Nejsou o nic skutečnější než vzpomínky na fotografiích. Ale možná si to jen zbožně přeji. Už jsem toho ze svého života tady vytěsnila tolik, přesto se mi však vzpomínky začínají vracet. Cítím, jak se probouzejí.

„Jsou kovové, podobné takovým těm těžkým železným dveřím, které bývají třeba v restauracích,“ povídá Lori. „Takové ty, co vedou do velké chladicí místnosti. Chci říct, že takhle zatraceně

divné dveře si lidi do baráku normálně nedávají. Ale když jdeš ven ze sklepa, na té straně dveří není žádná západka nebo něco podobného.“

„Aha...“

„Tak se nad tím zamysli.“

„Aha. No do prdele. Když jsi ve sklepe...“

„Jak za sebou zavřeš dveře?“ doplní mě.

„A ty dveře byly zavřené, když ji našli?“ Vlastně to ani nebyla otázka. Ty dveře zavřené byly. Abby byla znovu v té tmě.

„Museli povolat tři policisty, aby se je podařilo otevřít.“

V hlavě se mi vybaví vzpomínka: S Lori a Monicou se zoufale snažíme otevřít dveře do sklepa. Bezděčně se zachvěju. „Jo, byly fakt těžké. Teď si to vybavuju.“

„Je tam nějaký podtlak, aspoň to si myslel policista, se kterým jsem mluvila.“

„Na benzínce,“ řeknu, „pracuje prodavačka –“

„Vypadá jako kříženec mopse a lasice?“

Zasměju se. „Jo, vlastně jo. Ta s těmi trolly.“

„To je Rhonda. Pracuje tam už celou věčnost. Přísahám, že každý rok vypadá víc a víc jako ti její trollové.“ Lori si promne obličej a zatahá se za uši. „Nemám na to ty správné vlasy.“

Zasměju se tak, že to zní spíš jako štěknutí, a okamžitě si přikryju pusou rukou. Uvědomím si, že nahoře spí děti. „Každopádně,“ řeknu a setřu si pivo, co mi ze smíchu vytrysklo nosem, „říkala, že Abby se jí ptala na cestu a že natankovala plnou nádrž.“

„Aha...“ A pak to Lori dojde. „Ale proč by...?“

„Přesně tak. Když to ale nahlásila polici, řekli jí, že to nic neznamena, protože šlo o jasný pokus o sebevraždu.“

„Vždyť ano,“ řekne rychle, jako by se snažila samu sebe přesvědčit. V místnosti se opět rozhostí ticho.

„Ale co ten benzín? A teď ještě ty dveře?“

„Víš, ona se už několikrát o sebevraždu pokusila. Minulý týden jsem s jejími rodiči často mluvila. Abby byla opravdu

nemocná. A nejspíš už to trvalo nějakou dobu. Taky spolykala lahvičku léků. A...“

„A co?“

„Prostě nic tu nedává smysl, víš? Nemá to žádné jiné logické vysvětlení. Ty dveře se pravděpodobně dají nějak zevnitř zavřít, ale když je zabouchneš –“ Najednou zvedne ruku, abych nic víc neříkala. „Taylor?“ zavolá. „Mám už na děti radar,“ vysvětlí mi hned tiše.

Do kuchyně vstoupí dívka, typická vytáhla teenagerka, samá ruka, samá noha a dlouhé vlasy.

„Proč nejsi v posteli?“

„Nemůžu spát,“ odpoví a podívá se na mě.

„Tohle je Clare,“ vysvětlí jí Lori a otočí se ke mně. „A tohle je Taylor, moje nejstarší dcera.“

„Ahoj Taylor,“ pozdravím ji. Můj hlas je najednou plný energie. Hlas učitelky Clare. Automaticky mi i po všech těch měsících znovu naskočí.

„Vy znáte tu ženskou, co se pokusila zabít?“ zeptá se mě.

„Kamarádily jsme se, když jsem byla ve tvém věku. I s tvojí mámou.“

„Ona není moje opravdová máma,“ odvětlí Taylor znovu jízlivě.

„No jo, ale tvoji nabíječku u sebe mám,“ zareaguje Lori, vstane a začne Taylor odvádět z kuchyně.

„Proč tam chodila?“ zeptá se mě Taylor a Lori dál ignoruje. „Je v pořádku?“

„Je v nemocnici, ale myslím, že bude v pořádku,“ odpovím a doufám, že jí to bude stačit a odejde.

„Taylor, do postele. Hned.“

Taylor se na Lori naštvane podívá, otočí se a odkráčí pryč. Lori chvíli sleduje prázdný vchod do kuchyně a pak se otočí ke mně.

„Jsem tu za zlou macechu, jak sis asi všimla.“

„Aha,“ odpovím.

„Je úplně jedno, že její skutečná máma pije a opustila ji, když jí nebyl ani rok. Žije někde na jihu a minulou zimu ,našla‘ Taylor

na internetu. Od té doby se ke mně Taylor chová hrozně. Tedy ne pořád, ale jakmile udělám něco, co se jí nelíbí, tak slyším pokaždé: „Ty nejsi moje pravá máma.“ Povzdychne si. „A Matt mi na to řekne jen: „To jsou hormony. Takhle to má s dcerou každá máma.““

„Myslíš, že slyšela, o čem jsme se bavily?“

„Nejspíš slyšela dost. Bývala to tak milá holka.“ Zavrtí hlavou. „A teď se tu plíží a snaží se poslouchat cizí rozhovory... To nikdy nedělala. Letos na jaře šla s několika kamarády do Oktagonu.“

Okamžitě se prudce nadechnu. Taylor je ještě dítě – příliš malá na to, aby chodila na taková místa. My jsme přitom nebyly o moc starší. Braly jsme to jako hru, výzvu. Vůbec jsme netušily, co čeho jdeme.

„Stalo se tam něco?“ zeptám se.

„Jako jestli někdo z nich propadl shnilou podlahou nebo tak něco?“

„Ne, ty víš, co myslím. Jestli tam viděli něco divného.“

Lori se na mě podívá, jako by to byl naprosto absurdní nápad. „Jako co?“

„Ne, nemyslím – já nevím, něco – prostě, však víš, divného.“

„Ne,“ odpoví rázně.

Možná se mi to jen zdá, ale z té jistoty cítím pochybnosti.

„Dozvěděla jsem se o tom jenom díky tomu, že se mě na ten dům začala vyptávat a já to z ní vytáhla.“ Promne si čelo. „Ne že by mi v téhle fázi něco říkala. Bože, jenom doufám, že je to opravdu jen fáze. Proč ten dům ty náctileté holky tak přitahuje? Kolik nám bylo, když jsme tam šly? Třináct, čtrnáct?“

„Asi tak. Bylo to v létě mezi osmičkou a devítkou.“

„Taylor si myslí, že je jí mnohem víc než dvanáct.“

„Víš, co se tam stalo?“

„Víš toho dost. Byla tu, když přijela policie.“

„Ne, já myslím, co se tam stalo kdysi,“ řeknu tiše, kdyby nás Taylor náhodou stále poslouchala.

„Nic jsem jí neřekla. Donutila jsem ji slíbit, že už do toho domu nikdy nevkročí, protože ji tam čeká jediné smrt. Ale ne-
tuším, kolik si z toho vzala. Dali jsme balík za to, aby část léta
strávila na táboře. Snažili jsme se... však víš.“ Uhne pohledem
a začne se kousat do spodního rtu.

„Pokusila se tam jít znovu?“ zeptám se.

Lori se na mě stře podívá a vrátí se ke svému pivu. Zved-
ne lahev a zadívá se na ni. „Mám pocit, že –“ Znovu se zastaví
a povzdychne si. „Minulé jaro se v ní něco změnilo. Tráví dlouhé
hodiny u sebe v pokoji, což nikdy nedělala. Před pár dny jsem
ji šla v noci zkontrolovat a ona jen tak seděla na posteli a zírala
na bůh ví co. Začala být taky náměsíčná. Poprvé se to stalo na
táboře. Volala mi našťvaná vedoucí, že ji našli na okraji lesa. Řek-
la mi, že si takovou odpovědnost nevezmou na triko, a chtěli ji
poslat domů. Musela jsem ji prosit.“ Podívá se na mě a lehce se
usměje. „Promiň, tímhle bych tě neměla zatěžovat.“

„Možná je to kvůli její mámě,“ odpovím, ale myslím to do-
opravdy? Během těch let, co tam Oktanagon stojí, do něj chodí
všechny děti, které se o něm dozvědí. Důkazem toho jsou i od-
padky a rozbitá okna, která si pamatuji. Většina z těch dětí si
určitě myslela, jak je to bezva a strašidelné, a tím to končilo. Ale
na někoho ten dům působil silněji. Taylor je Lořina dcera, sice
ne biologická, ale pokud si dobře pamatuju, tak s Lori ten dům
nic neudělal. Ale na Taylor bylo něco zvláštního. Byla tak lačná
po odpovědích – ten pocit mi byl povědomý.

„Když se dozvěděla o své pravé matce, začala mi odsekávat,
ale tohle je jiné,“ odpoví Lori. „Jako by tu teď polovinu času ani
nebyla. Dala bych nevímco za to, kdyby z ní byl zase jedovatý
teenager.“

„Co si o tom myslí tvůj manžel?“

„Zblázní se, až mu řeknu, že tam Abby málem umřela. Po-
řád mi říká, že si najmeme buldozer a srovnáme ten dům se
zemí sami. Té staré paní, které dům patří, je asi sto, takže si ho
pravděpodobně zkontrolovat nepřijde, ale někdo jiný by mohl.

Kromě toho si nemyslím, že je úplně legální bourat cizí domy, i když je to jen hromada bordelu.“

„Ale stojí přece na vašem pozemku.“

„Naše jsou všechna ta pole okolo, to ano, ale ten les ne. Proto na něj nesmíme sáhnout. Věř mi, že se o to snažíme už desítky let. Můj děda tu paní prosil, aby po těch vraždách nechala dům zbourat. Báł se, že lidi budou zvědaví a zapálí to tam nebo něco podobného. V tom lese je spousta ztrouchnivělého dřeva, a kdyby bylo dostatečně suché, oheň by se rychle rozšířil. A spálil by i naši úrodu. Souhlasila ale jen s tím, že ten dům zabední a podél cesty natáhne plot.“

„Asi jsem si nikdy úplně neuvědomila, že tu tvoje rodina bydla už v době, kdy se staly ty vraždy.“

„Táta tvrdí, že si na to pamatuje. Byl ještě dítě. Kdy to bylo... v polovině šedesátých let, že jo? Asi tak, bylo mu přibližně jako Taylor teď.“ Znovu začne šeptat. „Vyprávěla jsem ti někdy, že tu noc, co se to stalo, se tady ten chlap ukázal? Neměli telefon, tak přišel sem a použil náš, aby zavolal policii.“

„No do prdele.“ Rozhlédnu se po přeplněné kuchyni, která po generace zůstávala stejná. Starý zelený telefon dosud visel na zdi, kde byl pravděpodobně i tenkrát.

„Děda šel tenkrát s několika chlapy z města hledat do lesa a po našich polích vraha –“

„Počkej, já myslela, že tu rodinu zabil ten chlap.“

„Jo, ale on tvrdí, že to udělal někdo jiný. Jenom se je snažil svést na jinou stopu.“

„A on byl tady?“ Oklepu se. „Třeba je majitelka domu nějak příbuzná s tou zabitou rodinou. Možná to nechce prodat jen ze sentimentu nebo tak.“

„To ne. Oni nebyli odtud. Majitelkou je paní Sumnerová.“

Nechápavě se na ni podívám.

„Sumner's Mills, neříká ti to nic? Sumnerovy mlýny? Dřív jim tu patřilo všechno: továrna, polovina vesnice, všechny pozemky kolem.“

„Jo, ale to je už pěkně dávno,“ odpovím.

„Věř mi, tahle paní byla stará, už když jsme my byly děti. A nejmenuje se už Sumnerová. Její příjmení zní Jansennová.“

Zavrtím hlavou. To jméno mi nic neříká, ale na tom není nic překvapivého.

„Začala jsem s ní jednat, když jsem přebírala farmu. Řekla jsem jí, že když tam ten dům nechá stát, tak je jen otázka chvíle, než jí přijde trestní oznámení, ale bylo jí to jedno. Chceš ještě pivo?“

To první jsem vypila sotva z poloviny, ale ona stejně vstane, vyndá z ledničky další dvě lahve a jednu si otevře.

„Kdysi dávno koupil pradědeček od Sumnerových celou tuhle půdu, ale les prodat nechtěli. Kdyby to udělali, mohli jsme mít pole až k silnici. Bylo by pro nás mnohem setsakramentsky snazší dostat se na severní část pozemku.“

„Řekli vám důvod?“

„Zlomyslnost? Netuším. Sumnerovi prý byli divná rodina.“ Pokrčí rameny. „Tohle se stalo ještě dávno před tím, než jsem se narodila. Můj pradědeček ale jednou pracoval na zadních polích blízko toho lesa a myslel si, že slyší, co já vím, výkřiky nebo tak něco.“

„Šel se tam podívat?“

„Ani náhodou. Pradědeček byl hodně pověřčivý. Tihle pradávni Skotové mají strach zahrávat si s lesními vílami.“

„Takže...“ Nedokážu odhadnout, kam tím míří.

„Takže nejsi ráda, že jsi zpátky doma?“ Zakření se a přitukne si se mnou.

„Pokud tam měli dům, dávalo by smysl, že kolem něj nechtěli pozemek prodat,“ řeknu.

„Oktagon tam ale tenkrát ještě nestál. Postavili ho až... na konci třicátých let, aspoň myslím. Tohle se stalo ještě před tím.“

„Bylo to pravděpodobně jenom nějaké zvíře.“

„Nejspíš.“

Ale proč by se o tom jinak v rodině vyprávělo? Jak znám Lořinu rodinu, na báchorky si zrovna nepotrpí. „Je něco z toho pravda?“ zeptám se.

„Rozhodně.“ Nedokážu říct, jestli se mě snaží vystrašit, nebo jestli mluví pravdu. „Povím ti o jedné zvláštní věci, která se tam stala. K tomuhle došlo o několik let později, po těch vraždách, v době, kdy byl můj táta teenager. Chodíval do toho lesa se vzduchovkou lovit veverky. Neměl to dovolené, ale víš, jak to chodí. A jednou šel tím lesem a najednou spatřil chlapa. Táta se soustředil na veverku nebo tak něco, otočil se a ten chlap stál hned vedle něj. Jenom se na něj díval. Byl tak blízko, že se ho táta mohl dotknout.“

„Co udělal?“

„Děláš si srandu? Málem se z toho podělal a utekl. Ten chlap za ním neběžel ani nic takového. Prý tam prostě jenom stál, a když se pak po něm táta znovu podíval, nikdo tam nebyl. Jako nějakéj pitomej duch.“

Pokud jsem si to dobře pamatovala, tak Lořin táta byl velký chlap, skoro dva metry vysoký, vpředu mu trčelo břicho a na tváři měl plnovous. Kšiltovku míval pořád vraženou do čela a boty obalené bahnem – vždycky je musel nechávat venku, protože byly obalené něčím blátivým. Jen těžko si takového chlápka představím vystrašeného, dokonce i jako teenagera. „Proč mi to všechno vyprávíš?“

„Ty snad nemáš ráda strašidelné příběhy?“

„Věděla jsi tohle všechno, když jsme byly děti?“

„Ne. Věděla jsem jen to, že do lesa nemáme chodit, protože to není náš pozemek. Pak jsem zaslechla tátu, jak někomu vypráví o starém domě, co tam stojí, a řekla jsem vám o tom.“

„Víš se o tom domě mezi lidmi? Myslím obecně, třeba v městečku?“

Zakroucí hlavou. „Netuším. Mám pocit, že starousedlíci o něm vědí. V šedesátých letech tady ještě všichni z nich bydleli, ale teď? Vždycky se o něm dozví nějaká děcka. Jako tehdy my.“